

§ 3.

Listiny anebo jiné spisy, které jsou sepsány v jednom z obou zemských jazyků a jako přílohy, pomůcky anebo k jinakým úředním účelům se přikládají nepotřebují překladu.

§ 4.

Úřední přípisy, které se vydávají stranám bez jejich zakročení, budtež vydávány v onom z obou zemských jazyků, kterým mluví osoby, jimž přípisy svědčí. Není-li jazyk, jehož strana užívá, znám, anebo není-li žádným z obou zemských jazyků, budiž použito onoho jazyka zemského, jehož znalost se dle povahy případu, zvláště pak dle bydliště strany dá předpokládati.

§ 5.

Ustanovení § 1.—4. platí též ve příčině obcí a samosprávných orgánů v markrabství Moravském v oněch záležitostech, ve kterých dlužno je považovati za strany.

§ 6.

Výpovědi svědků budtež zapisovány v onom zemském jazyku, ve kterém byly učiněny.

§ 7.

Úřady, v § 1. označené, užívejtež ve všem úředním jednání, konaném k cíli vyřízení anebo rozhodnutí, onoho jazyka, ve kterém strany svoji věc ústně přednesly nebo podaly. Zvláště pak má se u soudních dvorů podávání návrhů a porada v senátě v této řeči dítí.

Při jednání úředním, které nebylo zavedeno k zakročení strany, užito budiž dle povahy věci obou řečí zemských neb jedné z nich.

Je-li za účelem vyřízení v odst. 1. a 2. označených záležitostech s jinými zeměpanskými nevojenskými úřady v zemi spojení písemného třeba, platí, též pro dopisování toto ustanovení v odstavci 1. po případě 2. obsažená.